

Respect pentru oameni si cărți

Michel Zévaco

Seria Aventurile lui Ragastens

Borgia

Regele Cersetorilor - Tribulet

Regele Cersetorilor - Curtea Miracolelor

Printesa Rayon d'Or

Doamna în alb, doamna în negru

*

Seria Royal de Beurevers

Nostradamus, regele întunericului

Frumoasa Fiorinda

*

Seria Marchiza de Pompadour

Marchiza de Pompadour

Rivalul regelui

*

Seria Roland Candiano

Puntea suspinelor

Amantii Venetiei

*

**Seria Buridan, eroul de la
Turnul Nesle**

Regina Blestemată

Elixirul dragostei

Myrtille

Turnul Nesle

*

**Seria Cavalerul Hardy de
Passavant**

Saint-Pol

Paul Feval

Seria Cocoșatul

Cocoștul vol 1 - Tineretea

Cocoșatul vol 2 - Lagardere

Cocoșatul vol 3 - Cavalcadele lui

Lagardere

Cocoșatul vol 4 - Mariquita

Cocoșatul vol 5 - Triumful dragostei

Seria Fiul lui Lagardere

Sergentul Belle Epee

Ducele de Nevers

Eugene Sue

Misterele Parisului vol 1

Misterele Parisului vol 2

Cavalerii de Malta

Flamuri Negre

Salamandra

Marchizul

Stânca diavolului

Secretul lui Martin vol 1

Secretul lui Martin Vol 2

Ponson du Terrail

Regele Țiganilor

Regina Țiganilor

Parisul misterios vol 1

Parisul misterios vol 2

Seria Rocambole

1-Moștenirea misterioasă vol 1

2-Moștenirea misterioasă vol 2

3-Clubul vafeților de cupă vol 1

4-Clubul vafeților de cupă vol 2

Jules de Grandpré

Cartouche regele hoților vol 1

Cartouche regele hoților vol 2

Michel Zévaco

Temerarul

Autor: Michel Zévaco

Titlu original: Jean sans Peur

Titlu: Temerarul

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2017

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN: 978-973-701-558-7

Capitolul 1 Călătoria lui Passavant

După o cumplită încăierare cu oamenii ducelui de Burgundia, cavalerul Passavant se opri în afara zidurilor Parisului, pradă unei deznădejdi care-i frângea orice curaj. Cu maniera sa de a cântări lucrurile și oamenii într-un mod absolut, cu puțină sa cunoaștere a adevăratei vieți care face ca evenimentele și faptele să fie neclare, exagera catastrofa.

Ratase întâlnirea cu regele Franței, la Saint-Pol, întâlnire pe care, spre satisfacția frumoasei Odette, o fixase însuși suveranul. Bietul de el, nu știa că pe lumea asta un singur lucru poate fi rânduit: moartea. Restul se aranjează, se drege, se cârpește chiar, căci așa-i firea omului: pentru orice încurcătură caută o ieșire:

Se gândi că ar putea să-și răscumpere ghinionul întorcându-se la Saint-Pol și, dacă va fi nevoie, să lupte din nou cu vrăjmășia ducelui de Burgundia. Adică să înfrunte iarăși moartea. Încălecă. Cum gândurile îi colindau aiurea, uită de Paris și luă drumul spre Dammartin. În pasul domol al calului, avu timp să-și chinuie sufletul: „Sunt acuzat de o crimă îngrozitoare, sunt urmărit de răzbunarea reginei și a lui Jean Sans Peur. Acum, pentru că oamenii acestuia m-au împiedicat să ajung la întâlnirea cu regele, sunt disprețuit de suveran și de acea frumoasă Odette“.

Se lăsase în voia întâmplării.

Cu siguranță că atunci când se opri în fața hanului Saint-Éloi, era mai degrabă ademenit de mirosul puternic al bucatelor, ce răzbătea până afară, decât de chipul frumoasei tinere aflată în pragul ușii de la intrare și care îl privea cu o simpatie neascunsă. Și, cum cavalerul nu scotea nici o vorbă, se hotărî chiar frumoasa hangiță să atace:

— Dacă sunteți cumva în căutarea celui mai bun han, apoi să știți că l-ați și găsit.

— Nu! Mă interesează drumul spre Villers-Cotterets, spuse Passavant la întâmplare.

— A, da! Păi luați-o pe acolo, arătă ea într-o direcție, dar mă tem că nu puteți ajunge până la Villers-Cotterets fără să mâncați ceva. Parcă asta vă citesc pe față!

— Chiar așa îmi ziceam și eu, frumoasa mea, numai că...

Descălecă și începu să pună mai mult preț pe hanul care îi ieșise în cale, mai ales că era asaltat de rafalele unui vânt rece. Era frig. Prin ușa deschisă

zări flăcările care jucau într-un șemineu. Parcă-i făceau semne. Avea inima zdrobită și ochii frumoși ai hangitei îi promiteau o frumoasă consolare. Ce să facă! Ce ar fi făcut altul în locul lui, decât să intre? Intră, deci, și avu grijă să-i ceară unui băiat să-i ducă în grajd calul obosit. Înainte de a face vreo cunoștință, se așeză la masă, aproape de șemineu. Se simți asaltat de mirosurile bucătăriei, dar nu se lăsă pradă slăbiciunii, știind cât de goale îi sunt buzunarele. Nici nu apucase să se necăjească prea mult, când hangița îi așeză pe masă o omletă cât toate zilele, rumenită și tare îmbietoare. Când îi aduse friptura de vânat, stomacul păru că începe să cheme ajutor. Ciupercile fierte la foc potolit și prăjite apoi într-o tigaie în care se mai aruncase cimbru, busuioc și rozmarin, îi părură garnitura cea mai potrivită pentru bucata rozalie de căprioară. Un ulcior de vin îl ajută să vadă viața mai puțin blestemată. Și atunci îi apără în cap o idee care îi aduse întreaga bună dispoziție:

— La ce bun paftaua asta de argint cu care este fixată panglica pe nenocita mea de pălărie? Ei, frumoaso, ascultă-mă bine! Nu am nici o lețcaie, ăsta-i adevărul. Nu te întuneca și continuă, te rog, să-ți obosești frumoșii ochi uitându-te spre mine. Îmi face tare bine! În loc de bani, te rog să primești această pafta de argint, prețul cinei mele și al unui braț de fân pentru cal, dacă vei avea bunătatea să te înduri de bietul animal.

Tânăra examina paftaua.

— Pentru paftaua asta, zise ea, domnul meu, dumneavoastră și calul dumneavoastră mai aveți dreptul la câte o porție în plus, la fel de bogată ca aceasta.

— Bine, bine – strigă bucuros cavalerul – atunci pune-mi pentru drum ovăz pentru animal și în traistă, pentru mine, un pateu, o pâine și un ulcior de vin. În felul ăsta suntem chit.

— Precum porunciți, domnule căpitan.

O jumătate de oră mai târziu, Passavant se porni din nou la drum. Tânăra hangiță îl ajutase să aranjeze bagajele, căutând cu privirea ochii cavalerului. Passavant nu părăsise, nici el, fără regrete hanul în cafe luase masa copioasă și în care, în afara gândurilor lui nu se mai găsisse decât zâmbetul înflorit în colțul gurii al acestei hangite. Câte visuri și câte pasiuni nemărturisite nu-i rămân în inimă unui bărbat!

Când ajunse la Villers-Cotterets totul rămăsese în amintire, chiar și frumoasa de la Saint-Éloi. Ajuns aici, unde cândva micuța Roselys fusese expusă în fața bisericii pentru a fi recunoscută sau înfiată, Passavant găsi de cuviință să-și continue drumul spre castelul pe care ducele de Orléans îl construise de curând și unde ar fi trebuit să-și găsească refugiu regele Franței. Cel puțin așa credea el.

Tot căutând urmele altor călători care mai trecuseră prin acele locuri spre castelul ducelui, se trezi că soarele asfințise deja. În pădure era frig. Trist și descumpănit, cavalerul căuta viața, dar în jurul lui nu era decât chipul morții.

În timp ce ajunsese la această constatare, lui Passavant i se întâmplă singurul lucru posibil în astfel de împrejurări: să se rătăcească. Calul urcă piepțiș coasta unui deal și ajunse într-un platou unde, ca niște turnuri de catedrală, se înălțau falnic câțiva stejari. Ici și colo frunzele tinere rezistaseră frigului și ploii. Passavant se opri undeva, lângă niște tăietori de lemne.

— Unde mă aflu? îi întrebă.

— Pe Voliard, răspunse unul dintre ei.

— Mai este mult până la castelul ducelui de Orléans?

— Priviți, încolo, îi ceru un bătrân tăietor, și, dacă aveți ochi buni, o să vedeți prin negura serii acolo, departe, acoperișul turnului de pază.

Passavant se uită în direcția indicată și, într-adevăr, undeva în depărtare se distingeau contururile unui colos de piatră albă. Descălecă.

— Domnule, spuse tăietorul, este noapte deja și, pe deasupra, o să înceapă să plouă. N-ați vrea să înnoptați în adăpostul nostru?

Passavant dădu din cap, dar imediat își pipăi punga – în care nu se mai afla nimic –, căci amabilul tăietor de lemne și întinsese mâna pentru a-și lua plata pentru ospitalitatea lui.

— Omule, sunt sărman trecător și nu am cum să te răsplătesc astăzi pentru generozitatea dumitale. Dacă accepți altă dată...

— Când doriți dumneavoastră, o fac din toată inima.

După un semn de mulțumire, tăietorii se îndepărtară, iar cavalerul rămase singur pe platoul Voliard, sub imensele arcade ale catedralei de stejari pe care o ridicase sfânta natură. Își întoarse privirea din nou spre locul unde se înălțau, pe o colină abruptă, în apropierea unui lac, turnurile castelului ducelui de Orléans. Abia le mai zărea, căci seara se așternuse încet-încet cuprinzând totul în întuneric.

„Acolo este ea!“ gândi el.

Un nechezat al calului îl readuse la realitate. Era frig, începuse să plouă, așa cum prevăzuse tăietorul. Passavant trase calul într-un desis, luă șaua de pe el și-l acoperi cu o pătură. Apoi îi agăță de gât o traistă cu ovăzul luat de la han.

— Ei, spuse el mângâind animalul, iată-te la adăpost, bătrâne! Lovitura tâlharului a fost zdravănă, dar amândoi avem pielea tăbăcită. Și, apoi, să nu-i vorbim de rău pe tâlhari, tocmai noi!

Calul mesteca liniștit boabele de ovăz. Passavant privi în jurul lui și zări undeva un fuior de fum care se ridica încet spre cer. Se apropie și văzu că fumul iese din focul abia părăsit de tăietori; înlătură cenușa, puse lemne și îl aprinse din nou. Într-o clipă, o flacără vie începu să danseze luminând în jur.

Passavant căută în desaga lui pateul și pâinea primită la han, apoi scoase ulciorul cu vin. Tot căutând, descoperi pe fundul desagii paftaua de argint.

Frumoasa hangiță nu acceptase, deci, să fie plătită de sârmanul ei client! Să fi fost mulțumită ea numai cu zâmbetul și privirile lui?

Căzu din nou pe gânduri. Și, cum pântecul lui își cerea drepturile, se așeză lângă foc. În fața flăcărilor roșu-aurii care tăiau întunericul nopții, în liniștea care se așternuse pe platoul Voliard, singur, departe de lume, sub săbiile reci ale ploii, cavalerul Passavant găsi de cuviință să-și astâmpere foamea. Niciodată, își aminti el mai târziu, nu a mâncat cu mai multă poftă ca atunci.

La adăpostul unui stejar, așezat pe un lemn doborât de tăietori, acoperit de mantaua lui, care abia îl mai proteja de frig și de ploaie, mulțumit de cina pe care și-o oferise, Passavant se lăsă plăcerii, de a visa, crezându-se că se află departe, departe de lume. Era, desigur, spectaculos să vezi undeva, în noapte, un tânăr răpus de oboseală și de somn, lângă un foc care murea încet-încet, învins de picăturile mari și reci ale ploii.

Spre dimineață, îl răzbise frigul și se trezi. Se uită spre castel și se hotărî să plece cât mai curând. Căută calul, îi puse șaua și-l luă de căpăstru, conducându-l prin pădure pe potecă, spre castel. Trecu pe lângă niște case izolate, ridicate pe malul lacului și ajunse la un han sărăcăcios. Aici își lăsă calul și continuă singur drumul spre castel. Podul nu era ridicat, așa încât el putu ajunge, fără dificultate, la intrarea în castel. Nimic nu părea să arate că, în această adevărată fortăreață, se pregătește ceva fie pentru apărare, fie pentru atac. Totul i se păru liniștit și inofensiv. Numai când se prezentă la a doua intrare, Passavant fu oprit de un post de arcași înarmați. Erau oamenii contelui Armagnac. Prin poarta larg deschisă, văzu curtea, galeria gotică și scările maiestuoase, păsările și monștrii din piatră de pe zidurile clădirii. Mai mult de trei sute de seniori și oșteni intrau și ieșeau. O parte dintre aceștia purtau semnele Casei de Orléans. Aproape toți aveau eșarfa albă, semnul Casei contelui de Armagnac. Văzându-l, un arcaș care comanda grupul de pază de la intrare, îl întrebă politicos ce dorește.

— Aș vrea să-i vorbesc regelui, spuse Passavant. Este posibil?

— Regelui? Glumiți, domnule, și nu-i cea mai potrivită zi. Regele se află la reședința lui, în Paris. La Saint-Pol.

— Cum! Regele este la Saint-Pol?! Nu a venit aici împreună cu domnișoara Champdivers?

— Domnule, spuse oșteanul, aici nu se află decât o nobilă văduvă, care-și plânge soțul ucis mișelește, și mai sunt oameni care pun la cale o răzbunare. Așa că, vă cer să plecați. Dar... ia stați, deveni el bănuitor.

— Dar ce? întrebă Passavant intrigat de politețea colțuroasă a soldatului.

„Să fie oare un spion al Burgunzilor?“ se întrebă arcașul.

— Domnule, continuă cavalerul, căruia îi apără o idee bruscă, aș putea obține o audiență la ducesa de Orléans? Am informații prețioase în legătură cu asasinarea nobilului ei soț.

Aflând că nici regele și nici Odette nu au ajuns la castelul ducelui de Orléans, cavalerul rămăsese zăpăcit – decepționat, dar și într-un fel bucuros că putea să creadă că altcineva nu-l înlocuise în misiunea de a-l escorta pe rege. Brusc, știrea pe care o căpătă de la arcaș îl făcu să ia hotărârea de a se întoarce în Paris.

Se gândea că ducesa va cere răzbunare, își aducea aminte că ducele de Orléans îl salvase, știa că el, Passavant, era acuzat în mod public de moartea ducelui, că Valentine de Milano, văduva, îi va blestema numele. De aceea, se hotărî să se dezvinovățească.

Arcașul din garda contelui de Armagnac îl privi atent, mai ales de când cavalerul îi ceruse să-l introducă la ducesă. Nu-i citea nimic rău pe chip.

— Domnule, spuse acesta, dacă este adevărat ceea ce spuneți – Dumnezeu să vă ferească să vă bănuiesc – înseamnă că ați putea aduce un mare serviciu contelui Armagnac. Ați auzit, întâmplător, de Passavant?

— Chiar mai mult decât atât, spuse cavalerul. Îl cunosc.

— A! Și știți, cumva, unde se află?

— Da, știu.

— Veniți!

Cavalerul, surâzând, îl urmă pe arcaș, care îl conduse în apartamentele luxoase ale ducesei văduve. Când trecu prin fața unei uși, auzi într-o încăpere o gălăgie infernală.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Este sala de război. Două mii de oameni înarmați s-au adunat aici, fără să-i mai punem la socoteală pe cei din sala de gardă. Dar, urmați-mă!

Ajunseră la intrarea de la apartamente. Arcașul făcu semn să aștepte, dispăru și reveni pentru a-l invita într-o frumoasă încăpere.

— Domnule, spuse arcașul, mă numesc Helion de Lignac. Vreți să-mi spuneți pe cine să anunț?

— Cavalerul Hardy de Passavant, dar nu mai așteptă și deschise el însuși ușa, lăsându-l înmărmurit pe Helion de Lignac. Acestuia nu-i era teamă de soarta ducesei, lângă care se aflau opt persoane bine înarmate, dar era uluit de-a binelea de îndrăzneala celui pe care îl știa de asasin. Acum se îndrepta grăbit spre sala de război, una dintre sălile mari, impozante ale palatului. În șemineu ardea focul, iar doi bucătari se luptau să învârtă un vițel întreg străpuns cu o țeapă și așezat deasupra jarului. Lângă ziduri erau așezate statuile unor bravi cavaleri: Tamaris, Semiramis, Panteselie, Menelippe. Aici, așa cum spusese Helion de Lignac, se aflau două mii de oameni, îmbrăcați în zale, pregătiți de război. Făceau un zgomot îngrozitor, care se răspândea în sălile reci ale castelului. Era un spectacol teribil. Cei aflați acolo ascultau un om care, urcat pe o masă, le vorbea cu o voce calmă. Era îmbrăcat în armură de oțel și nu i se vedea decât capul, în care sclipeau doi ochi întunecați de ură. Era Coucy, unul dintre cei mai apropiați aliați ai contelui de Armagnac.

— Nerușinarea oamenilor ducelui de Burgundia nu mai are limită. Nobilimea franceză este pierdută dacă nu se va opune cu toate mijloacele acestor uzurpatori. Ducele, susținut de regină și abuzând de slăbiciunea regelui, nu-și mai ascunde pofta de a domina Parisul și de a jefui nobilimea Franței. Le îngăduiți voi asta?

Un strigăt surd, înjurături și amenințări umplură sala după care, cu toții, cerură: răzbunare! răzbunare!

— Așa! reluă Coucy cu glas ferm. Știți prea bine că totul ne face să credem că Jean de Burgundia a pus la cale uciderea prințului, bravului nostru conducător. Pe drept era numit primul gentilom din regat. A căzut, azi noapte, pe o stradă, sub loviturile ucigașe ale unor asasini care nu vor mai fi găsiți. Dar adevăratul ucigaș îl cunoaștem.

— Răzbunare! Răzbunare, izbucni din nou mulțimea.

Helion de Lignac, răzbătând cu greu prin mulțime, se îndrepta spre Coucy.

Passavant văzu o doamnă în doliu, așezată într-un fotoliu. În jurul ei se aflau câțiva nobili. Sărmana ducesă, nu mai avea nici lacrimi să plângă. Pe nestatornicul ei soț, care nu-i adusese decât supărări, îl adorase și, cu credință și iubire, încercase în van să-i inspire sensul fidelității. Îl iubise pe duce cu toată ființa ei. Cu el se stingea lumina vieții ei.

Passavant se opri în fața ei și, cu un respect care îi dădea atâta farmec, se aplecă în semn de salut.

— Cine ești dumneata? Întrebă cu tristețe nefericita.

Pe chipul lui Passavant se citeau, în toată puritatea lor, candoarea și credința.

— Doamnă, răspunse el emoționat, vă rog să vedeți în mine un gentilom pe care seniorul, ducele de Orléans, l-a salvat de la moarte.

Valentine fu impresionată de vorbele cavalerului, iar amintirea soțului ei o emoționa și mai mult.

— Ai putea să-mi dai mai multe amănunte?

— Într-o seară, buna mea doamnă, am fost obligat să scot spada împotriva a patru gentilomi.

— Singur împotriva a patru oameni înarmați?

— Doamnă, de fapt cei patru atacau o biată femeie pe stradă.

— Ducea de Orléans nu putu să-și ascundă o privire de simpatie pentru cel care, cu simplitate, îi dăduse un răspuns atât de politicos.

— Continuă, te rog.

— Deci, cei patru scotiseră că nu fac față și cerură în ajutor alte persoane, care căutară să-mi străpungă pieptul sau să mă omoare. Eram aproape pierdut, când Dumnezeu a vrut să apară nobilul dumneavoastră soț care, cu o simplă poruncă, m-a salvat. A fost un gest cutezător, doamnă, căci el era adresat unor oameni care aparțineau celui mai crud adversar al ducelui. Probabil acest gest este cauza uciderii ducelui...

— Oh, dragul meu duce, murmură Valentine, curajosul, viteazul meu duce...

— De atunci, doamnă, am făcut ce mi-a stat în putință pentru a-mi putea oferi serviciile, viața însăși, salvatorului meu sau celor care îi erau dragi. Am sosit prea târziu în strada Barbette, în ziua nenorocirii, dar sabia aceasta care ar fi trebuit să-l apere pe duce, poate fi în serviciul dumneavoastră acum, când ducele nu mai poate să-mi poruncească.

— Mulțumesc, domnule, răspunse ducesa. Fii bun și spune-mi, atunci, de ce erai atacat? Ești prea tânăr, după câte văd, să fii în situația de a avea dușmani care să-ți dorească moartea.

„Tânăr?!“ gândi melancolic cavalerul încercat de prea multe dezamăgiri.

— Da, să spunem că... Mai mult – și s-ar putea să nu mă credeți, doamnă – din scurta mea viață, doisprezece ani i-am petrecut în temniță. Cum aș putea să nu fiu recunoscător – eu, care știu și altfel cât preț are viața – amintirii ducelui, care m-a salvat atunci?

— În temniță?! Atât de tânăr! Și, pentru care vină, domnule?

— Nici eu nu știu. V-am spus aceste lucruri, pentru ca să înțelegeți că știu prea puțin despre viață și tocmai de aceea nu pun preț pe ea. Ceea ce este neapărat nevoie să cunoașteți este că recunoștința mea pentru nobilul dumneavoastră soț nu era egalată decât de cea pe care i-o port Majestății Sale, regina Isabeau.